

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. K.**, bývajúcej v T., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. M. B. - JUDr. S. B., so sídlom v T., proti žalovanému **K.**, so sídlom v T., IČO: X., zastúpenému Mgr. M., advokátom so sídlom v T., **o neplatnosť výpovede a o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 26 C 91/2010, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 24. júna 2012, sp.zn. 6 Co 209/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu trov dovolacieho konania v sume 79,58 € na účet jej právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie JUDr. M. B. - JUDr. S. B., so sídlom v T., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 20. júla 2011, č.k. 26 C 91/2010-107 určil, že výpoveď žalovaného z pracovného pomeru zo 17. februára 2010 podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, ktorá bola doručená žalobkyňi 17. februára 2010, je neplatná. Návrh v časti o zaplatenie náhrady mzdy súd vylúčil na samostatné konanie a rozhodol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Poukázal na to, že žalobkyňa bola v pracovnom pomere u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo 17. júla 1995 s dojednaným druhom práce servírka, zároveň bola členkou zamestnaneckej rady žalovaného. Pracovný pomer so žalobkyňou bol ukončený výpoveďou zo 17. februára 2010 podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce z dôvodu, že žalobkyňa podľa lekárskeho posudku zo 16. februára 2010, vystaveného MUDr. T. G. na základe zmluvy č. 06-PZS/2010, vzhľadom na svoj zdravotný stav stratila dlhodobo (trvale) spôsobilosť vykonávať doterajšiu

prácu. Poukázal na ustanovenie § 74 ods. 1 Zákonníka práce, ktorý určuje povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s príslušnou zamestnaneckou radou výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru ako hmotnoprávnu podmienku platnosti uvedených právnych úkonov zo strany žalobcu, nesplnenie ktorej v nadväznosti na ustanovenie § 17 ods. 2 Zákonníka práce spôsobuje ich neplatnosť, t.j. neplatnosť výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru. Dospel k záveru, že v predmetnej veci nedošlo k splneniu hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede uvedenej v tomto ustanovení. Mal za to, že za prerokovanie výpovede nemožno považovať len predloženie žiadosti o prerokovanie ukončenia pracovného pomeru - návrhu výpovede - lekárskeho posudku zamestnaneckej rade. Uviedol, že takéto konanie žalovaného možno vyhodnotiť len ako jeho oznámenie zamestnaneckej rade o jeho úmysle rozviazať pracovný pomer so žalobkyňou. Konštatoval, že ustanovenie § 74 Zákonníka práce o účasti príslušnej zamestnaneckej rady pri skončení pracovného pomeru nemožno totiž vykladať izolovane, ale v nadväznosti na ďalšie ustanovenia Zákonníka práce. Účasť príslušnej zamestnaneckej rady pri skončení pracovného pomeru nemožno považovať len za formálny úkon bez materiálneho obsahu. Prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušnou zamestnaneckou radou a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť vymenované okruhy otázok príslušnej zamestnaneckej rade na prerokovanie, či prekonzultovanie, a to pred tým, než vo veci rozhodne. Forma prerokovania nie je zákonom stanovená, preto sa môže uskutočniť ústne, ale aj písomne. Za takú sa však nepovažuje iba jednostranné oznámenie zamestnávateľa o zamýšľanom rozhodnutí tak, ako sa to v prejednávanej veci udialo. V tejto súvislosti poukázal na svedecké výpovede svedkýň Ing. M. P., G. T. a J. H., ktoré si vzájomne odporovali. Svedkyňa Ing. M. P. najskôr uviedla, že na zasadnutie zamestnaneckej rady osobne predvolávala G. T. a aj J. H.. Neskôr uviedla, že si nepamätá, či predvolávala J. H.. J. H. uviedla, že ju nikto nepredvolával na zasadnutie zamestnaneckej rady, ani nemala vedomosť o jeho konaní. Svedkyňa G. T. uviedla, že zasadnutia zamestnaneckej rady sa okrem nej zúčastnili Ing. M. P. a J. H., čo bolo v rozpore s vyjadreniami týchto svedkýň, ktoré uviedli, že ony sa zasadnutia zamestnaneckej rady nezúčastnili. Svedkyne G. T. a E. M. zhodne uviedli, že o priebehu zasadnutí zamestnaneckej rady sa vyhotovovali zápisnice. V konaní však uvedená skutočnosť preukázaná nebola. Aj preto mal dôvodné pochybnosti o prerokovaní výpovede, danej žalobkyňou. Zápis v protokole registratúrnych záznamov za rok 2010 považoval za rozporné s vykonanými dôkazmi, a to s výpoveďou svedkyne Ing. M. P., ktorá uviedla, že zamestnaneckú radu zvolala osobne a ústne, pričom z protokolu registratúrnych záznamov za

rok 2010 žalovaného vyplýva, že zamestnanecká rada mala byť 17. februára 2010 zvolaná písomne. Preto mal pochybnosti o vierohodnosti týchto zápisov. Pri svojom rozhodovaní taktiež vychádzal z lekárskeho posudku, ktorý je administratívnym aktom, v dôsledku čoho nepodlieha obsahovému preskúmaniu súdu. Zaoberal sa len okolnosťami a postupom pri jeho vydaní. Z vykonaného dokazovania zistil, že lekársky posudok bol vydaný v súlade so zákonom č. 24/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a s vyhláškou č. 292/2008 Z. z. o podrobnostiach o rozsahu a náplni výkonu pracovnej zdravotnej služby, o zložení tímu odborníkov, ktorí ju vykonávajú a o požiadavkách na ich odbornú spôsobilosť. Vyslovil názor, že z obsahu výpovede je zrejmý dôvod výpovede, ktorý je jednoznačne špecifikovaný tak, že žalobkyňa podľa lekárskeho posudku vzhľadom na svoj zdravotný stav stratila dlhodobo (trvale) spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu, v dôsledku čoho tvrdenie o jeho nejednoznačnosti považoval za bezpredmetné. Návrh v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie v zmysle ustanovenia § 112 ods. 2 O.s.p. a odklad rozhodnutia o trovách konania odôvodnil ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovaného rozsudkom sp.zn. 6 Co 219/2011 z 24. júla 2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. V celom rozsahu sa stotožnil s jeho skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku a podľa § 219 ods. 2 O.s.p. na ne v plnom rozsahu poukázal. Konštatoval, že v danom prípade súd prvého stupňa na vec správne aplikoval ustanovenie § 74 ods. 1 Zákonníka práce, z ktorého zákonne vyvodil neplatnosť výpovede pre absenciu predchádzajúceho prerokovania so zamestnaneckou radou. Uviedol, že súd prvého stupňa absenciu tohto predchádzajúceho prerokovania výpovede vyvodil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. z vykonaných dôkazov, z ktorých zistil rozpory medzi výpoveďami svedkov ohľadne tejto skutočnosti, ako aj z neexistencie zápisnice z takéhoto prerokovania výpovede žalovaným a zamestnaneckou radou. Pripomenul, že v zmysle § 233 ods. 1 Zákonníka práce je zamestnanecká rada kolektívnym orgánom, ktorý zastupuje zamestnancov zamestnávateľa a ide o orgán volený zamestnancami. Z uvedeného hľadiska považoval za konformný len taký výklad spôsobu činnosti zamestnaneckej rady, ktorú táto rada vykonáva minimálne prostredníctvom nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov, ktorých minimálny počet určuje ustanovenie § 234 ods. 1 Zákonníka práce. Preto sa nemohol stotožniť s názorom žalovaného, podľa ktorého súčinnosť zamestnaneckej rady pri skončení

pracovného pomeru žalobkyne výpoveďou mohol účinne, teda kvalifikovaným spôsobom, vykonávať len jeden z troch členov rady. Uviedol, že rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky z 11. apríla 2002, sp.zn. 21 Cdo 1105/2001 a rozhodnutie z 11. apríla 2010, sp.zn. 21 Cdo 2831/2009, na ktoré žalovaný v odvolaní na podporu svojich názorov poukazoval, nie je možné aplikovať na uvedený prípad. O trovách odvolacieho konania nerozhodoval s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 4 O.s.p. a na to, že súd prvého stupňa odložil rozhodnutie o trovách na dobu po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, pričom uviedol, že jeho úlohou bude rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. V dovolaní, ako aj neskoršom vyjadrení, namietal, že odvolací súd mu ako žalovanému odňal možnosť konať pred súdom tým, že nenariadil pojednávanie, na ktorom by vykonal dokazovanie, čím jej daný dovolací dôvod § 237 písm. f) O.s.p. Ďalej namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené, keďže sa v ňom odvolací súd nevysporiadal s jeho námietkami. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa jeho názoru aj tým, že odvolací súd mu neposkytol dostatok času na zaujatie stanoviska k vyjadreniu žalobkyne, pričom poukázal na to, že vyjadrenie mu bolo doručené 19. júla 2012 a rozsudok vyhlásil konajúci súd 24. júla 2012. Žalovaný mal ďalej za to, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.], ako aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.]. Iná vada konania podľa názoru dovolateľa mala spočívať v tom, že odvolací súd nezistil úplne a správne skutkový stavu veci a nevypočul svedkyne na odstránenie nejasností. Mal za to, že odvolací súd mal vykonať aj iný dôkaz, než bol v konaní navrhnutý, a to výpoveď p. B., bezpečnostnej techničky K1Ú MV SR ARO. Namietal aj, že odvolací súd iba prevzal konštatovanie súdu prvého stupňa o neexistencii zápisnice z prerokovania výpovede, avšak nedozisťoval, či existuje iný záznam o zasadnutí zamestnaneckej rady. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom [§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.] spočívalo podľa dovolateľa v nesprávnych záveroch odvolacieho súdu pri posudzovaní splnenia hmotnoprávnej podmienky výpovede uvedenej v ustanoví § 74 Zákonníka práce. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol a zároveň zaviazal žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa

zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Žalovaný namietal, že k odňatiu možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. malo dôjsť tým, že 1/ odvolací súd nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie, hoci rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo založené len na výpovediach svedkov, pričom obe strany na preukázanie skutkového stavu navrhli konfrontáciu svedkov a nedal možnosť vyjadriť sa na pojednávaní a vykonať navrhnuté dôkazy; tým, že 2/ odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, ako aj tým, 3/ že mu neposkytol dostatok času na zaujatie stanoviska k vyjadreniu žalobkyne, keď poukázal na to, že vyjadrenie mu bolo doručené 19. júla 2012 a rozsudok vyhlásil konajúci súd 24. júla 2012.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008), na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v tomto znení v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku prvostupňového súdu, teda mal za to, že tento dostatočne zistil skutkový stav a o veci aj správne rozhodol. K odňatiu možnosti konať pred súdom žalobcu nedošlo nenariadením pojednávania aj preto, že súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci na pojednávaní a nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Žalovaný ďalej namieta, že nenariadením pojednávania odvolacím súdom došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom aj tým, že odvolací súd sa nepokúsil rozptýliť nejasnosti vo výpovediach svedkýň buď navrhovanou konfrontáciou alebo opätovnou výpoveďou pred odvolacím súdom a taktiež tým, že nevykonal iný dôkaz, ako bol navrhovaný, a to výpoveď p. B..

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Účastník konania má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Bremeno tvrdenia má základ v tom, že účastník, ktorý má povinnosť tvrdenia, nesie tiež zodpovednosť za to, že sa súd skutočne potrebnú rozhodnú skutočnosť dozvie. Dôkazná povinnosť je povinnosťou účastníka označiť dôkazné prostriedky k preukázaniu tvrdených skutočností. Právo navrhnúť vykonanie toho, ktorého dôkazu má účastník konania, ktorý toto právo môže uplatniť od podania návrhu na začatie konania až do vyhlásenia rozhodnutia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej (§ 120 ods. 4 O.s.p). Rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykonaná, určí súd. K procesným právam účastníka ale nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré

z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 213 ods. 5 O.s.p.). Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá tým vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000); tento jeho postup môže prípadne viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Zákon v ustanovení § 120 ods. 1 O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov viazaný len formálnym návrhom účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa aj možnosť vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci. Vzhľadom na to, že sporové konanie (akým konanie o neplatnosť výpovede bez pochyb je) je ovládané prejednacou zásadou, túto výnimku je potrebné interpretovať reštriktívne a tento postup musí náležite odôvodniť. Ustanovenie § 120 ods. 1 O.s.p. nie je možné vykladať izolovane, bez väzieb na naň nadväzujúce (a bližšie špecifikujúce) ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (najmä o ustanovenie § 120 ods. 2 a 4 O.s.p., § 205 ods. 3 O.s.p., § 205a O.s.p. a § 212 O.s.p.) a bez zreteľa na tzv. princíp koncentrácie, (aj) na ktorom je založené občianske súdne konanie. Iba konanie o veciach uvedených v § 120 ods. 2 O.s.p. [vo veciach, v ktorých konanie možno začať aj bez návrhu, ako aj v konaniach o povolenie uzavrieť manželstvo, o určenie a zapretie rodičovstva, o osvojiteľnosti, o osvojenie, vo veciach obchodného registra a v konaniach o niektorých otázkach obchodných spoločností a družstiev (§ 200e)] je ovládané vyšetrovacou zásadou (kedy je zákonom stanovená povinnosť súdu vykonať na zistenie skutkového stavu veci ďalšie potrebné dôkazy, ktoré účastníci nenavrhlí), v zmysle ktorej účastníci nemajú dôkaznú povinnosť a nenesú dôkazné bremeno. Ako bolo uvedené, konanie o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy je typickým sporovým konaním, preto naň nemožno aplikovať princíp vzťahujúci sa na ustanovenie § 120 ods. 2 O.s.p.

Zo zápisnice z pojednávania pred súdom prvého stupňa, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, je zjavné, že sudkyňa poučila účastníkov konania v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. (č.l. 99). Žalobkyňa a žalovaný a ich právni zástupcovia výslovne uviedli, že návrhy na doplnenie dokazovania nemajú (č.l. 99). Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí odôvodnil, prečo nepovažoval za potrebné odstraňovať rozpor vo výpovediach svedkýň G. T. a J. H. ich konfrontáciou tak, ako to navrhovala žalobkyňa (str. 11, prvý odsek, druhá veta).

Ak súd svoju povinnosť vyjadrenú v ustanovení § 120 ods. 4 O.s.p. poučiť účastníkov konania kvalifikovane splní, čo musí vyplývať zo spisu, účastník je v možnosti predkladať a navrhovať dôkazy v ďalšom konaní obmedzený. Na dôkazy predložené neskôr, odvolací súd prihliadnuť môže len výnimočne, za podmienok stanovených v § 205a O.s.p.

Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (ustanovenie § 212 ods. 1 O.s.p.). Toto ustanovenie obmedzuje preskúmovaciu právomoc odvolacieho súdu maximálne na rozsah a dôvody vymedzené v odvolaní (s výnimkou podľa § 212 ods. 2 a 3 O.s.p.). Odvolací súd je viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote (§ 204 O.s.p. a § 205 O.s.p.) a ktorých existencia sa v konaní súčasne aj preukázala.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd venoval pozornosť všetkým odvolacím dôvodom, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní. Keďže žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne kvalifikované dôvody podľa ustanovenia § 205a O.s.p. a v zmysle ustanovenia § 205 ods. 3 O.s.p. možnosť odvolateľa rozširovať odvolacie dôvody zaniká uplynutím odvolacej lehoty, nenariadenie pojednávania odvolacím súdom a nevykonanie nových dôkazov nemohlo mať vplyv na odňatie možnosti konať pred súdom.

Žalovaný ďalej namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, nakoľko odvolací súd sa nevysporiadal s jeho dôvodmi odvolania, čím bolo porušené právo na spravodlivý proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý

súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že nedošlo k splneniu hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede, a to jej riadneho prerokovania zamestnávateľom so zamestnaneckou radou, ktorej členkou bola aj žalobkyňa.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a v podrobnostiach odkázal na dôvody jeho rozsudku. Osobitne sa vyporiadal s námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní o tom, že súčinnosť zamestnaneckej rady pri skončení pracovného pomeru nemohol zamestnávateľ kvalifikovaným spôsobom vykonávať jedným z troch členov rady a nemožnosti preskúmania platnosti súhlasu zamestnaneckej rady. Odôvodnenie jeho rozhodnutia nemožno preto považovať za tak nejasné a nezrozumiteľné, že by to žalovanému znemožňovalo objektívne posúdiť jeho (ne)správnosť, prípadne kvalifikovane sa rozhodnúť, ktorým dovolacím dôvodom má dovolanie odôvodniť. V súvislosti s dovolacou námietkou žalovaného, že odvolací súd sa nevyporiadal náležite so všetkými jeho námietkami, dovolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. marca 2005 sp.zn. II. ÚS 78/05, podľa ktorého : "Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená

v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní".

Žalovaný teda neopodstatnene tvrdil, že súdy nižších stupňov tým, že svoje rozhodnutia náležite nezdôvodnili, porušili jeho právo na spravodlivý proces.

Dovolací súd námietku žalovaného, že odvolací súd mu neposkytol dostatok času na zaujatie stanoviska k vyjadreniu žalobkyne, pričom poukázal na to, že vyjadrenie mu bolo doručené 19. júla 2012 a rozsudok vyhlásil konajúci súd 24. júla 2012, považuje za neodpodstatnenú.

Podľa názoru dovolacieho súdu si odvolací súd svoju povinnosť doručiť vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného kvalifikovane splnil a vyjadrenie žalobkyne doručil žalovanému v dostatočnom časovom predstihu piatich dní pred vyhlásením rozhodnutia.

Dovolací súd navyše uvádza, že ani žalovaný sám ako účastník konania nebol po podaní odvolania dostatočne opatrný pri ochrane svojich práv. Odvolanie žalovaného bolo súdu prvého stupňa doručené 27. septembra 2011, vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného 4. novembra 2011, rozsudok bol vyhlásený 24. júla 2012. Dovolací súd poukazuje na to, že v súlade so zásadou, že právo patrí bdelym (pozorným, ostražitým, bedlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, neodkladajú svoje rozhodnutia týkajúce sa uplatnenia práv na poslednú chvíľu, svoje procesné úkony pripravujú s dostatočným časovým predstihom, nespoliehajú sa na náhodu, predvídajú aj možnosti vzniku komplikovaných situácií sťažujúcich výkon práv a ich uplatnenie v stanovených lehotách (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 248/2006), mal žalovaný aj sám prípadne sa informovať na súde o stave konania. Takto by zrejme, stále ešte s dostatočným časovým predstihom (skôr, než odvolací súd vyhlásil svoje rozhodnutie) získal informácie o tom, že žalobkyňa sa vyjadрила k jeho odvolaniu.

Žalovaný svoje dovolanie odôvodnil aj tým, že v konaní došlo k inej vade konania [§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Pokiaľ žalovaný za inú vadu konania považuje nesprávnosť zistení skutkového stavu veci súdmi nižších stupňov, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Žalovaný v dovolaní ďalej namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil

(ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobkyni (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú poskytol žalobkyni vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 58,69 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,63 €)] a 20 % DPH predstavuje spolu 79,58 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. marca 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová